

[A. C. D. Petersen.]

de nærmeste Vanskeligheder, maatte det være paa Baggrund af, at man virkelig har truffet Foranstaltninger, saaledes at der kunde skaffes Arbejde og Fortjeneste for danske Arbejdere og dermed Arbejde for danske Virksomheder. Og hvis man havde dette og derefter vilde, saaledes som vi for øvrigt har faaet Løfte om, at den højtærede Regering vil, gaa ind i Forhandling om en permanent Krisekasselovgivning, saa vilde der fra min Side intet være at indvende imod, at man gav en foreløbig Understøttelse til de arbejdsløse.

Men naar man Aar efter Aar, Gang paa Gang alene har faaet dette som Resultat: fornyede Beløb til Understøttelse, saa ser jeg ikke, at man kommer det Onde til Livs, som hænger vort Land og er en Ulykke for de tusind Arbejderhjem, for de danske Bedrifter, og jeg forstaar ikke, at Regeringen ikke i langt højere Grad gaar ind for virksomme Foranstaltninger mod Arbejdsløsheden.

Det er det, min Betænkning skulde sige, og hvis dette har klaret det ærede Medlem Hr. Ragers Begreber, er hverken hans eller min Nærværelse paa dette Sted overflødig.

Om de Dækningsforslag, som nu bliver Resultatet af, at dette Lovkompleks vedtages, vil jeg sige, at selv om jeg naturligvis med største Forbehold maa se paa, at den direkte Beskatning er udvidet, fordi det har været min Opfattelse, at det er en principiel Anskuelse indenfor det konservative Parti, at vi saa vidt muligt maa undgaa dette, mener jeg, at kan det ikke undgaa, og kan man opnaa noget væsentligt derved, ja, saa er det naturligvis ikke saa ubrydeligt et Princip, at man overhovedet ikke kan forhandle derom.

Men det, det drejer sig om, er da at faa et Resultat frem, hvorved man virkelig afhjælper det, man tilsigter at afhjælpe; og naar man nu, samtidig med at man vil give 12 Mill. Kr. til Understøttelse til de arbejdsløse, stiller 30 Mill. Kr. til Raadighed til Understøttelse af Landbruget, saa kan jeg med min bedste Villie ikke se, at dette er en virksomhedsfuld Indsats mod den Landbrugskrise, som hersker.

Iværksættelse af Foranstaltninger mod Landbrugskrisen er jo ikke noget nyt for denne Rigsdag. Gennem Aarene har vi Gang paa Gang været stillet overfor dette, at nu var Forholdene kritiske for det danske Landbrug; og medens man ofte herinde fra har hørt, at det var overmaade lidt, man fra den danske Rigsdags Side kunde

gøre for Landbruget, har man dog alligevel Gang paa Gang taget Opgaven op og forsøgt at gøre en virksomhedsfuld Indsats overfor Landbrugskrisen.

Jeg minder om, hvorledes man i 1927—28 fik vedtaget et Forslag om at stille 6 Mill. Kr. til Raadighed som Driftsmidler til de danske Landbrugere. Jeg minder om, hvorledes man knapt ½ Aar efter fik vedtaget et Forslag om at fordoble denne Sum, saaledes at den blev til 12 Mill. Kr., og jeg mindes ogsaa, at jeg som mit Partis Ordfører ved den Lejlighed udtalte: Her træffer man Foranstaltninger, som vel tager Sigte paa at hjælpe Landbruget, men som ingen virksomhedsfuld Hjælp vil yde. Der er for mig ingen Tvivl om, udtalte jeg videre, at naar man om tre Aar atter skal begynde at afdrage disse Laan, er de danske Landbrugere daarlignere stillet, end de er den Dag, de optager Laanet.

Dette er jo i fuldt Maal slaet til, idet man fra den danske Rigsdags Side har maattet eftergive eller i hvert Fald udsætte disse Afdrag og nedsætte Renten, fordi de, der fik Laanet, var daarlignere stillet, da de skulde til at betale det tilbage, end da de fik det.

Og vi gik videre med Foranstaltninger for det danske Landbrug og fik vedtaget Akkordlove, først under den daværende Landbrugsminister, det nuværende ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, en Akkordlov, hvori man stillede 10 Mill. Kr. til Raadighed paa meget skrappe Tilbagebetalings- og Kautionsbetingelser, og senere, under den nuværende højtærede Landbrugsminister Hr. Bording, en Akkordlaanelov, hvori man stillede langt færre Fordringer overfor dem, der skulde nyde godt af den.

Men alt sammen har det bogstavelig talt intet haft i sig af Værdi overfor den herskende Landbrugskrise. Landbrugskrisen er tværtimod skredet fremad med stigende Voldsomhed, og nu er Forholdene blevet saadan rundt om i de danske Landbohjem, at Tusinder og atter Tusinder, ja, man siger fra den paagældende Side Hundredtusinder, nu har samlet sig og vil forsøge at tvinge den danske Rigsdag til at træffe Foranstaltninger.

Jeg mener, at disse hundredtusinder, som nu er indrullerede i Landbrugernes Forening, har Krav paa deres Program, som bærer Vidnesbyrd om, at de er fremgaaet af den Desperation, som kommer over den Mand, der staar overfor at skulle forlade Hus og Hjem; og jeg kan ikke fritage Regering og Rigsdag for deres alvorlige Ansvar for, at denne Desperation er blevet frem-